

nalbestyrelsens og Justitsministerens Samtykke kan henlægges til Værgeraadet. Derimod er jeg ikke saa glad ved Tilsynets Overdragelse til en anerkendt Forening. Dermed hænger Kommissionens Forslag til § 77, som Ministeren har vraget ved Affattelsen af sin § 10, sammen.

Men lige saa megen Kritik den højtærede Minister efter min Mening har fortjent for disse forskellige halve Skridt, for sin Mangel paa Mod til at bryde med gammel Tradition og Slendrian paa dette Omraade, lige saa ubetinget — det kommer hveranden Gang — fortjener han Anerkendelse for § 11, hvorved det tilsigtes at opnaa, at ethvert udenfor Ægteskab født Barns Fødsel, uanset hvor denne er sket, selv om den er sket paa Rigshospitalet, skal anmeldes til Tilsynsmyndigheden, og for § 12, hvorefter Barnets Vej skal følges, til det kommer i foreløbig Havn. Man har i Virkeligheden fra alle Sider, som jeg nævnte før, haft Opmærksomheden henvendt paa dette Spørgsmaal, og jeg sagde lige, at jeg tænkte mig, man kunde gaa Vejen gennem Folkeregistre og Anmeldelse ifølge Fattiglovens § 21, som Lovforslagets Bemærkninger ogsaa nævner, men den af Ministeren foreslaaede Vej er absolut bedre, fordi den er hurtigere, derfor er den mere anbefalelsesværdig. Der vil maaske nok fra visse Sider blive rejst nogle Betæneligheder og med Rette med Hensyn til Ophævelsen af Regelen om Hemmeligholdelse paa Fødselsstiftelsen paa Rigshospitalet, Betæneligheder ved, at denne Hemmeligholdelse delvis gaar tabt. For øvrigt vil den i Praksis gaa tabt i langt videre Omfang, end Lovforslagets Koncipist ifølge sin Bemærkning til § 11 tror, men det skal jeg oplyse nærmere i Udvalget. Jeg tror imidlertid ikke, der er noget herved at gøre; enten maa man sikre Børnene, eller ogsaa maa man sikre den hævdvundne urigtige Moralopfattelse. Jeg tror, det er bedst at sikre Børnene, og saa kan man ikke hemmeligholde deres Fødsel. Rent personlig har jeg heller aldrig følt mig tiltalt af denne Hemmeligholdelse eller af Hittebørnhospitaler af Grunde, som jeg ikke her skal fordybe mig i. Jeg kan altsaa sige, at jeg ser med Sympati paa disse middelalderlige Reglers Bortfalden.

De øvrige Regler i Lovforslaget er ikke af en saadan Karakter, at de giver mig Anledning til Bemærkninger af særlig Interesse, saa dem kan jeg godt gemme til Udvalget. Det samme gælder de Bemærkninger, jeg kan have at gøre til Be-

talingsreglerne, idet jeg her skal indskrænke mig til at protestere imod, at den højtærede Justitsminister ganske har overført Betalingspligten efter Kapitel 7 fra Statskassen, som Kommissionen foreslaar, til Kommunerne. Det er sket paa en yderst stiltfærdig og bramfri Maade; men jeg tror ikke, at Kommunerne hverken modtager eller bør modtage denne lille, stiltfærdige, men noget tvivlsomme Foræring.

I øvrigt skal jeg slutte her, som ved Omtalen af Værgeraadsloven, med at udtale, at den delvis stærke Kritik skyldes kun Ønsket om at opnaa Lovens Formaal: At beskytte Børnene paa den bedst mulige Maade og at opnaa en Ordning, som baade administrativt og systematisk set kan blive den bedste, medens jeg i øvrigt fuldt ud anerkender de store Fremskridt, der er foreslaaet. Jeg kan derfor erklære, at vi er villige til at medvirke ogsaa til dette Lovforslags velvillige Behandling og snarest mulige Gennemførelse, forhaabentlig dog i en noget ændret Skikkelse.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen.

Med Skrivelser af Dags Dato oversender Folketingets Formand:

Forslag til Lov om Afvikling af kommunale Dyrtidsforanstaltninger og

Forslag til Lov om Ændringer i midlertidig Lov Nr. 477 af 30. August 1919 om Regulering af Prisen paa Livsforbrødenheder og Varer,

hvilke Lovforslag er vedtagne af Folketinget, med Anmodning om, at Lovforslagene maa blive Landstinget forelagt. Dette sker herved. Eksemplarer vil blive omdelt.

Fra Finansministeren har jeg modtaget følgende Skrivelse:

„Finansministeriet,
København, den 2. April 1921.

Til Rigsdagen.

Efter at *Lov om Opførelse af en Møntbygning* under 1. ds. er stadfæstet af Hans Majestæt Kongen, er det min Hensigt — saaledes som udtalt under Lovforslagets Behandling i Rigsdagen — at nedsætte et *Udvalg paa 5 Medlemmer*, hvoraf 2 udtages af Regeringen og 3 af Rigsdagen, og hvoraf mindst 2 skal være bygningskyndige, til at bistaa Arkitekten under Opførelsen af Møntbygningen. Jeg skal derfor anmode den ærede Rigsdag om at ville vælge de 3 Medlemmer